Kohhe läks, ja pallus kirja tähhed ennesele näidata, ja monne päwa pärrast oskas temma jo monned sannad luggeda, ja läks nüüd römoga omma koio.

Kui Issand Önnisteggia tunneb, et üks hing Temma armo kutsmissele tahhab truiks jäda, kohhe Temma siis teab ka tössise meleparrandamissele tedda juhhatada. Sepärrast, armas hing! olled sa alles ärrarikmisse ning patto pimmedusse sees; siis arwa sedda omma ennese süüks. Kui mitto kord ep olle Issand so hinge mitte wahhest jo ligutanud, ja omma önnistussele sind püüdnud; agga sinna ep olle sest holind, egga luggu sest piddanud. Wõtta Issanda kutsmist nüüdki weel kuulda. Küliab Temma sust nüüdki weel woib tehha omma au ja omma armo kitust. Oh, kui hea ja wägga armas saaks sul Jesusse jures ollema! Agga kui pahha ja wägga önneto assi, kui sa omma pimmedusse sisse jääd, ja nisugguseks, kui sa tännini olled olnud! —

Woib ka parramaks sada.

Üks jummalakartlik naene olli omma mehhega, ommas abbiellus, wägga ühhes nouus. Mees surri ärra, ja naene läks teisele mehhele. Agga ei sallind teine mees temma jummalakartust ei paigast mitte. Ei annud temma talle pühhapäwal aega luggeda, muud kui piddi agga ömblema ja ridid wäljalappima; sest mees olli nisuggune, kes ei arwa ennast läbbi sawad, kui pühhapäwa ihho ja hinge rahho päwaks petakse. Mehhe wiis sai naesel